Ч. 147 Четвер 3 (15 липня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вірноконституцийна партия о теперішній ситуациї.

Оногди зібрали ся у Відни в приватнім помешканю члена Палати панів ґр. Освальда Туна проводирі нїмецкої вірноконституцийної більшої посїлости, щоби нарадитись над теперішною ситуациєю политичною. Були там: члени Палати панів кн. Кароль Ауерсперґ, бар. Хлюмецкий, кн. Фірштенберґ, ґр. Котулїньский, кн. Роган, кн. Штаремберґ, ґр. О. Тун, кн. Травтмансдорф, а відтак посли і делеґати ґр. Атемс, Бернрайтер, Добльгоф, Пірко, Штірґ і др. Дебату розпочав ґр. О. Тун слїдуючою бесїдою:

В виду незвичайно сильної, политичної енунциациї з противного табору і в виду заплутаної ситуациї политичної висказано з кількох сторін бажанє, щоби скликати збори проводирів і делеґатів цїлої вірноконституцийної більшої посїлости. Я так і зробив в переконаню, що ясне представленє відносин і наших поглядів в теперішну пору конче потрібне.

Звістно загально і аж надто добре, як грізний стан викликали так односторонно і мимо всякого остереженя видані розпорядженя язикові. Не зважано на всї справедливі взгляди на Нїмцїв. Заміткою, що не дасть ся нїчого змінити, поставлено Нїмцїв перед довершений факт — а они того факту не приняли. Як би Нїмцї самі не були опамятали ся, як велику жертву на них наложено, то їх була би о тім мучила сьвідомість побіди і гордість їх противника. Многі консервативні і чеські посли, а найсильнїйше кн. Шварценберґ спізнали велику вартість чеських здобутків не лиш у внутрішнім змістї розпоряджень язикових, але також і головний успіх в остаточнім переломаню нїмецкого язика урядового і в щезненю на завсїгди „мрачної“ области нїмецкого язика. Трудно без більшого браку чувства дотикати ся болючої рани, а опір Нїмцїв може аж тепер оцїнять ті Нїмцї, котрим мусить стати встидно від подяки кн. Шварценберґа.

Нїмцї взяли ся до найсильнїйших средств обороны, парлямент доведено через обструкцию до застою. В Чехиї, де рух, якого нїколи не можна було сподївати ся, обгорнув всї верстви населеня, виступають під знаком як найбільшої опозициї прояви, яких доси не бувало. При тім мушу на жаль сконстатувати, що якась часть наших соплемінників дала ся пірвати до дїла, котре змушує навіть вірних і випробованих товаришів висказати як найострійший осуд. Кождий крок, кожде слово поза границею шкодить дуже і дискредитує правну борбу. Мушу висказати бажанє, щоби Нїмцї в своїй опозициї против розпоряджень язикових держали ся таких границь, в котрих могли би сьміло оказати нашу политичну приналежність. Задача більшої посїлости єсть певно не та, щоби підпирати борбу; противно виджу важний обовязок більшої посїлости в тім, щоби она старала ся по можности вишукати підставу, на котрій можна би пробовати порозумїня обох народів, так безвзглядно конче потрібного для краю і держави.

Що зі сторони правительства були підприниманї кроки до якоїсь акциї порозумїня, стало звістним через правительственні орґани. Можу заявити, що і я добровільно був чинний в тім напрямі, бо виджу найбільшу заплату за политичну роботу в успіхах, а я ще нїколи не видїв, щоби успіхи здобувано словами і виданими покликами. При тім виходив я з того погляду, що правительство мусить вишукати позитивні основи для переговорів і поставити партиям предложеня, котрі би щось значили. Односторонні переговори з правительством були при тім зовсїм виключені.

Все не удало ся, і то ми довідали ся також через правительственні орґани, котрі тепер звалюють одвічальність за то лиш на самих Нїмцїв. Коли правительственні орґани кажуть, що Нїмцї тому всему перешкодили, бо стоять уперто при жаданю скасованя розпоряджень язикових, то нехай би так само честно заявили, що і Чехи держать ся не менше уперто. Що значить вся нїби то прихильність з ческої сторони, не виймаючи і кн. Шварценберґа, коли яко перше услівє згоди жадає ся признанє розпоряджень язикових? Така прихильність нагадує живо той славний білий лист, котрим хтось хвалить ся, а котрого ще нїхто не видїв.

Правительственні орґани принесли в комунїкатї викритє, після котрого „маркантним позапарляментарним“ личностям повірено дати почин до переговорів угодових, котрі розбили ся, бо проводирі поступової партиї не хотїли на то згодити ся. Хоч я змаганя тих незвістних, ведені без сумнїву в патриотичнім намірі вповнї оцїняю, то все таки констатую супроти публичного твердженя, що ті не знакомі не належать до ґрупи більшої посїлости. Констатую то лиш длятого, щоби тим ствердити, що поступованє більшої посїлости не єсть взагалї зависиме від згоди на то проводирів партиї поступової. Обі партиї суть независимі і самостійні, наші відносини не підрядні, але рівнорядні.

Деякі ґазети кажуть, що оголошенє звіст-

3)

Снїжна зима.

(Оповіданє з шведского — Ґустава аф Ґеєрстама).

(Дальше).

Коли Зидерберґ одної лїтної ночи підчас танцю перший раз обійняв свою Стіну, не гадав цїлком о весїлю. Але коли відтак мусїв з нею звінчати ся, пристав легко на то, бо був веселий, живий, молодий і не причував навіть, що буде сорок лїт топтати стежки по тім самім острові та що так само довго буде мешкати в хатї, що сам собі побудував. Він мав щастє в риболовстві, гроші не переводились у него і коли Зидерберґ сидів в човнї, то не бояв ся і найбільшої бурі. Колиб она була тодї умерла — о він не бувби так скоро знов женив ся, а як би вже до того прийшло, то був би собі вибрав бодай яку богату селяньску дївчину, щоби єму щось внесла до хати. Але лїта йшли і Зидерберґ не оглянув ся, як єму минуло сорок лїт. В тім часї чув велику відразу до тої пятьдесятьлїтної жінки, до котрої був привязаний на цїле житє і котра украла єму веселість і силу его молодости. Коли їхав пяний до дому, що тодї часто лучало ся, то гнав човном з розпятим вітрилом і серед найбільшої бурі і скоро лиш війшов до хати, побивав жінку і дїти.

Колиб она була тодї умерла? Він був би мав перед собою ще половину житя.

Тодї то почав він боятн ся самого себе, тих всїх диких гадок, що шибали по его голові, особливо коли прийшов там, де були молоді жінки. — І нараз став побожним, накупив релїгійних книжок, ходив на богослуженя і почав гадати о спасеню душі. Пізнїйше стали его гадки і его настрій спокійнїйші, але его відносини до жінки були все холодні. І помимо побожности можна було нераз замітити, як старий Зидерберґ кидав очима на молоді дївчата.

Але коли хто умів его взяти, то Зидерберґ був добрий, навіть чемний чоловік. Він гордивсь тим, що нїхто не міг о нїм сказати, щоби він коли скривдив кого. За думки чоловік не відповідає і він не винен, що саме тепер гадав зі страхом і огірченем о тім, чому его жінка має умирати як раз тепер; тепер коли снїг замурував їх обоє серед зими в хатї, тепер, коли він старий і слабий і вже не довгий єму вік, тепер, коли він потрібував єї більше як коли небудь перше в житю, тепер коли він нї раз нїчого не зискував на єї смерти. І як звичайно бідні обчисляють точно страту і зиск, почав міркувати кілько она може бути варта для него. Але до тих думок вмішало ся якесь дивно прикре чувство, коли уявив собі, що може она в тій хвили умирає сама одна в хатї та що він як верне, застане погаслий огонь і трупа.

Перед ним лежала широка рівнина і по цїлій тій площи гнав вітер густою плахтою снїгу. Тут могла буря шалїти, бо не спиняв єї лїс, а снїг лежав так високо, що Зидерберґ мусїв сїсти в нїм і відпочити, щоби приготовити ся на тяжку борбу. Здавало ся, що нїякий чоловік не годен перебити ся через ті гори снїгу, що лежали перед ним як далеко око сягало. Але він зібрав всю відвагу і пішов наперед, тількож ледве перебив ся кусник, мусїв знов задержати ся. Снїг вже не падав, але мимо того не міг він бачити через густі, чорні хмари ні кусника неба і єму здавало ся, що знов робить ся темно. Він пер ся наперед але вскорі мусїв знов задержати ся. Втім нагле донїс ся до него крізь глубоку тишину далекий, короткий, але острий брехіт пса. Він лунав з села і заповідав, що там дожидають гостий.

Зидерберґ був такий утомлений, що повалив ся в снїг і почав мимохіть шептати молитву. Але той наглий голос пригадав єму, що недалеко людскі оселї та пробудив его з того помраченя, котрого небезпечність він добре знав і боян ся єї. Зібравши всї свої сили пересунув ся через величезну заміть на стілько, що міг бодай оглянути ся; там був вже менший снїг. Шалїюча буря звіяла всїй снїг на купи, але як раз тому на горбках було єго менше, а місцями то й цїлком не було снїгу. Така вільнїйша від снїгу просторонь розтягала ся перед ним аж до села, звідки вже була дорога розкопана.

ного комунікату у Fremdenblatt-і єсть доказом на сьвідомість своєї сили у ґр. Бадені'го — я признаю ся, щс я із признаня ся до якоїсь поражки здогадував би ся скорше безсильности. Але як-раз та безрадна безсильність, котра рішучим противникам нашої конституциї додає відваги висказувати зовсім отверто свої гадки, що валять основи, котрі то гадки вже через само їх сильне акцентоване могли би зрушити внутрішну звязь і сильне на зверх становище нашої монархії, змушує нас нині більше як коли небудь до того, щоби ми називали ся вірноконституцийними. З огляду на традициї, котрими гордить ся наша партия, котра не стремить до нічого більше, як лиш до того, щоби серед всяких обставин служити вірно цісареви і державі, взиваю Вас, мої панове, щоби Ви висказали безвзглядно свої погляди о теперішнім положеню.

На тім закінчив ґр. Тун свою бесїду. Погляди других членів конференциї подамо слідуючим разом.

Новинки.

Львів дня 14-го липня 1897.

— **П. Віцепрезидент** ц. к. краєвої Дирекциї скарбу др. Вит. Коритовский виїхав на кілька днів до Відня і в Познаньщину.

— **Торжественне закінчене шкільного року** в мужескій школї вправ з руским язиком викладовим у Львові відбуло ся вчера о годині 9-ій з рана. По богослуженю зібрала ся вся молодїж з чотирих кляс в однїй гарно прибраній сали під проводом своїх учителїв. Пів до десятої явили ся в сали в поважнім числї родичі дїтий учащаючих до школи. Провід попису обняв радник ц. к. краєвої Ради шкільної п. Барвіньский. Попис розпочав ся молитвою, почім наступили деклямациї і сьпіви учеників. Навіть наймолодші дїти вивязували ся зі своїх пописів так в сьпіві як і деклямациї дуже певно і сьміло. До проґрами належав також і гимн народний. По відсьпіваню гимну промовив кілька теплих, щирих слів п. Барвіньский. В промові своїй згадав, що завдяки Монаршій ласцї молодїж має спроможність учити ся в тій школї на рідній мові; заохочував молодїж, щоби в дальшій своїй пути держала ся щиро своєї церкви, обряду і народности, та виховала ся на потїху родичів і руского народу. По тій промові забрав голос о. Гузар, катихит тої школи, і в довшій промові вказав ученикам, як мають найкрасше спожиткувати вакациї, почім звернув ся до учеників IV кляси, котрі вже опускають ту школу і наділив їх щирими, сердечними і важними радами, як мають поступати в середних школах, на славу Господа і на пожиток людскости. У відповідь тій промові засьпівала вся школа „многая лїта“ своїм провідникам, родичам і опікунам. Вкінци відчитано клясифікацию і роздано нагороди і сьвідоцтва. Результат клясифікациї випав дуже добре, але й не дивниця, бож учителї сеї школи вже від давна звістні яко добрі педаґоґи і неутомимі робітники.

— **В інтернатї семинариї учительскої в Сокали** найде в роцї шк. 1897/8 приміщене 40 питомців, з тих половина безплатно, половина з місячною доплатою від 2 до 5 зр. Питомцї мають в інтернатї мешкане, цїле удержане, підручники шкільні, на скілько вистане запас, і старанний нагляд. Подання о принятє треба вносити на руки дирекциї семинариї учительскої в Сокали найпізнїйше до 15-го н. ст. серпня сего року та долучити до них: 1. метрику хрещеня; 2. послїдне сьвідоцтво шкільне з добрим поступом; 3. в разї перерви в науцї шкільній сьвідоцтво моральности за той-же час; 4. сьвідоцтво убожества. В разї принятя до інтернату має кождий питомець заосмотрити ся в потрібну постїль, біле і одежу; крім того ті, що вступають по раз перший до інтернату, мають зложити одноразово 5 зр. на прибори шкільні.

— **З тов. „Просьвіти“.** В місяци червни с. р. внесли через канцелярию „Просьвіти“ подання до Намістництва о засноване нових читалень „Просьвіти“ отсих 15 громад: 1) В повітї бобрецкім: Сугрів, Звенигород, Демидів, Новосїльцї; 2) в повітї залїщицкім: Щитівцї, Колодрібка; 3) в повітї ярославскім: Ярослав-Ставки, Ярослав Ґарбарі; 4) в повітї надвірняньскім: Микуличин; 5) в повітї перемискім: Барич; 6) в повітї перемишляньскім: Борщів; 7) в повітї равскім: Гільче; 8) в повітї рогатиньскім: Руда; 9) в повітї рудецкім: Якимчицї-Клїцко; 10) в повітї станиславівскім: Ганусівцї. — Всїх читалень „Просьвіти“ по конець червня єсть заснованих 455. По зміні статута „Просьвіти“ в роцї 1891 заложено читалень „Просьвіти“ в роках 1892 і 1893-ім 83, по конець року 1895 було заложених 230, по конець 1896 р. 351.

— **Нещастя на зелїзници**. З Копенгаґи доносять, що оногди в ночи наїхав поспішний поїзд на поїзд особовий, що стояв на стациї Ґінтофте. Сорок осіб убитих, 60 покалїчених; вісїм возів поторощених. — Майже рівночасно лучило ся подібне нещастє в Нїмеччинї. Поспішний поїзд франкфуртский наїхав онгди вечером за Кірхдетмольд на стоячий там особовий поїзд. Три особи убиті, 10 тяжко покалїчених.

— **Зухвалість львівских злодіїв** не має вже границь. Вздовж заведеня сьв. Лазаря при ул. Коперника находить ся довга бариєра з одноцїльних тесаних камінних стовпів і сильно вмурованих в ті стовпи зелїзних штаб. Здавалось би, що того чейже нїхто не украде. Але найшов ся таки любитель на зелїзні штаби, а що дуже тяжко було єму виймити їх, то він просто повідбивав молотом верхи стовпів і тим способом добув і забрав шість зелїзних штаб. Цїкаво, що в часї гуку і тріскоту, який мусїв бути при ломаню каменя, нїхто якось не чув того і не сполошив злодія.

— **Покарана цікавість.** Ян Вроньский переходячи тими днями через Високий замок у Львові завважав, як кільканайцять хлопців било ся між собою. Зацікавлений увійшов між них, щоби близше приглянути ся бійцї. По хвили бійка устала, хлопцї розбігли ся і пан Ян пішов дальше. Якжеж немило здивував ся по хвили, коли в кишени камізельки не найшов свого срібного годинника вартости около 17 зр. Хлопцї видко не на дармо били ся.

— **Три жертви грому.** З під Снятина пишуть: По страшних зливах панує у нас тепер величезна спека переплїтана бурями. В пятницю дня 9-го липня при 28 степенях горяча в тїни надійшла пополудни страшна хмара, а громи били один по другім. В Новоселици на поли убило двох людий, а в Рожнові грім ударив в хату де була читальня і убив жінку, а дивним случаєм опцадив мужа єї і дїтий, котрі разом були в тій самій комнатї. Хата згоріла.

— **Молода проступниця.** В Бравншвайґу в Нїмеччинї приговорив суд 14-лїтну дївчину за отроєне на 3 роки вязниці. Сприкрило ся їй доглядати поручене єї опіцї новонароджене дитя і забравши призначене для матери труюче лїкарство, втиснула єго дитинї в уста. На плач дитини збігли ся домівники і молоду проступницю увязнено. Дитину уратовано.

— **Машина переїхала** жінку в Старих Мамаївцях коло Черновець в пятницю тамтого тижня. Єї напав був сильний дощ у поли, де пасла на шнурі корову і она стала утїкати до дому. Коло будки ч. 204 була рампа отворена і жінка увійшла на шлях, тягнучи за собою повільну корову. В тім надлетїла льокомотива і захопила так, що кинула нею до землї і розбила їй голову. Жінка скопала в кілька хвиль, а була се убога вдовиця, що лишила троє сиротят, а одно з них ще від груди.

— **Сьмілого вломаня** доконали незвістні злочинцї в Марджинї на Буковинї в канцелярії тамошного заряду лїсів і домен. Они влїзли вікном і винесли вертгаймівску касу тою самою дорогою. Касу найдено розбиту в рові на пасовиску 800 кроків від заряду, але гроші 3.310 зр. $26^1/_2$ кр. і злодії зникли як камінь під воду.

— **Затонув пароxід** „Райнбек“ дня 30 червня с. р. недалеко Константинополя. Того то дня мав

Пів години пізнїйше стояв Зидерберґ на ґанку дому, де мешкав богатий Лярс, і обтріпував сніг з себе. Вступивши до комнати церобачив там богато людий. Мужчини гріли ся кавою з горівкою і забавляли ся розмовою. Лярс сам сидїв за столом, червоний на лици і з вогкими очима, а другі сьміяли ся з якогось дотепу сказаного як раз в тій хвили, коли Зидерберґ увійшов.

Коли появив ся новий гість, утишило ся від разу в хатї і Зидерберґ оглядав ся несьміло, заклопотаний що перебив забаву. Він не пив тепер нїяких горячих напитків і тому взяв на запрошене господаря лиш чарку кави та дуючи раз по раз випив єї до дна. Випивши подякував поважно, обтер відверненою рукою губу і відставив чарку.

— Як ви сюди дістали ся, Зидерберґ, в таку непогоду? — спитав господар лиш так, щоби щось сказати.

Зидерберґ оглянув ся, відкашельнув і сказав тихо:

— Стара заслабла. Я гадаю, що й до вечера не дотягне.

Прикра тишина залягла хату і нїхто не відзивав ся, аж доки Лярсова не прийшла з комори спитати, що стало ся.

— Стара Зидерберґова умирає — відповів Лярс коротко.

— Я хотїв спитати, чи не пішов би хто зі мною до дому, щоби я не був так сам один — сказав Зидерберґ зупиняючись.

Хлопи подивили ся один на другого. Здавалось, не було нї одного між ними, що мав би охоту до такого проходу. З другої сторони всї добре чули, що старого Зидерберґа годї самого одного пустити до дому. То був би сором! Але один не хотїв випереджувати другого, та й все таки приємнїйше було сидїти тут в темній хатї, як бродити по пахи в снїгу. Всї подивились ще раз на себе з зачудованєм і немов питаючи, хто з них схоче піти.

— Дістати когось з жінок буде тяжко — сказав поволи Зидерберґ по хвили.

Лярс встав і підійшов до жінки, з котрою поговорив хвилю. Говорили тихо і довго а цїлий той час сидїли всї другі мовчки поспускавши очи, немов бизанятї иншими гадками. Вкінци кинув Лярс на малого присадкуватого мужчину, з малими блискучими очима і розчіхраною бородою.

— Хиба ти Іване підеш — сказав Ларс.

Іван був братом богатого Лярса. Займав ся ріжними справами і мешкав то тут то там. Наймав ся за майстра у селян, торгував вівцями і позичав гроші на процент. Не міг нїколи удержати ся на місци і хоч не був цїлком убогий, називали єго всї люди в противоложности до богатого Лярса „бідним Іваном“.

Коли не мав нїякої роботи, мешкав звичайно у брата, але зате увійшло вже в житє у Лярса, що коли мало щось зробитись, що не належало до звичайних робіт, або до чого не хотїв нїхто инший брати ся — то вкладано то на „бідного Івана“.

Іван встав зі стільця, спокійно і поважно, так як би вже наперед знав, що він таки буде мусїв піти і почав ладити ся до дороги. Надїв на шкіряний кожух коротку сукману, посмотрив, чи має досить тютюну в капчуцї і виймив вкінци зі скритки фляшку горівки та сховав єї до кишенї.

— Може ще трохи відпічнете собі, Зидерберґ і напєте ся ще одну чарку? — спитав Лярс ввічливо.

Так, каву прийме радо, але випочивати не може. Стара може, як раз тепер конає, а як би так не дай Боже було то він би того цїле житє не забув. Они-ж жиють з собою вже звиж сорок лїт, то й проста річ, що він мусить бути дома при нїй хоч тепер, як она кінчить. — Війшла Лярсова жінка і признала, що Зидерберґ говорить правду. Они мусять зараз іти, щоби бодай перед вечером дістати ся до хати.

Але тепер прийшла найтяжша річ. — Смерть має свої права, але й житє свої, а Зидерберґ мав ще щось на серци, що ще тяжше приходило єму вимовити, а іменно він хотїв ще позичити трохи кави і нафти. — Та дрібка, що була в хатї, не на довго стане.

Він зачав говорити о похоронї. І справдї, що тут з похороном робити, тепер коли такі гори снїгу всюди, що чоловік сам ледве зможе перейти через лїс.

Так, то було неможливе, всї на то годили ся.

Але на думку Лярса не вартало говорити ще о похоронї, коли стара жиє. Такої гадки були й другі. Коли стара Лярсова трохи надумалась і поглянула до комори, винесла звідтам цїлий фунт кави і бляшанку нафти. Нехай лиш Зидерберґ бере, сказала, она то радо дає і не

виїхати „Райнбек“, що належить до німецкої всхідної лінії, з Константинополя на море Мармара з товаром. Задля сильної місцевої струї мусів зробити значний лук, щоби окружити стоячу на котвици німецку лодь ратункову „Бертільде“. Але просторонь, по котрій мав наступити скрут, була за мала; заким оглянули ся, ударив „Райнбек“ боком о перед „Бертільди“ і майже розсипав ся на двоє. Намагав ще виплинути на плитшу воду, але по кількох мінутах пішов в море зараз таки при российскім стацийнім корабли „Донець“. Чужі стацийні і торговельні кораблі та турецкий воєнний корабель „Утарет“ спустили зараз цілий рій ратункових лодий, однакож страшний вир, викликаний затоненєм „Райнбека“ не позволив легким човнам наближати ся до зрадливої челюсти. Лише з австрийского стацийного корабля „Гум“ відважила ся одна лодка добути ся аж на місце катастрофи, але филї перевернули єї і пожерли з єї хороброї залоги двох людий. За те иншій лодцї тогож корабля „Гум“ повело ся виратувати двох моряків „Райнбека“, а лодки турецкого „Утарета“ виратували двох инших моряків, другого капітана, третого офіцира і палача, та досить вже далеко винесеного филями живого ще головного капітана Леве'го. Взагалї виратовано сїмох людий з залоги „Райнбека, а чотирнайцятьох погребали филї.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци червни с. р. 3694 важних поліс на 1,943.187 зр. обезпеченої вартости з премією 17.470 зр. 82 кр., було отже разом від сїчня до кінця червня с. р. 20.468 важних поліс вартости 11,977,225 зр. обезпеченої вартости з премією 100.413 зр. 69 кр. В попереднім (IV) роцї було в тих самих 6 місяцях 16.909 важних поліс на 10,125.598 зр. обезп. вартости з премією 84.814 зр. 46 кр., а першого року в тім самім часї 3.699 поліс в сумі 2,897.478 зр. з премією 21.951 зр. 89 кр.

Шкід було в червни с. р. 29 случаїв, прото разом з попередними було в I півроцї с. р. 160 шкід, з котрих 154 вже виплачено, 4 відшкодованя (в сумі 843 зр.) на разї з причини доходжень судових здержано, а 2 шкоди в лїквідациї.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить на власний рахунок суму 20.251 зр. в. а.

Фонд резервовий підніс ся до кінця с. р. на суму 62.575 зр. 92 кр. і єсть в цїлости уміщений в цїнних паперах з пупілярним безпеченьством.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою за місяць червень 1897.

I. Стан довжний:

1. Удїли членів . . .		30.252 кор.	25 сот.
2. Фонд резервовий . .		1.642 „	94 „
3. Вкладки:			
а) стан на початку місяця червня	182.376·66		
б) вложено в червни .	27.324·57		
в) винято в червни . .	8·081·93		
повістає з кінцем червня .		201.699 „	30 „
4. Сальдо проц. (побраних) .		6.163 „	64 „
5. Льокациї інституций кред.		1.200 „	— „
6. Специяльна резерва зисків і страт . . .		229 „	59 „
сума корон		241.187 „	72 „

II. Стан чинний:

1. Позички удїлені:			
а) стан на початку місяця . .	121.726·13		
б) удїлено в червни .	18.070 —		
в) сплачено в червни .	2.798·82		
стан з кінцем червня .		236.997 кор.	31 сот.
2. Готівка в касї з днем 31/6		922 „	21 „
3. Льокациї:			
а) в Шадници почтовій (оборот чековий) . .		2.112 „	56 „
б) в цїнних паперах		1.000 „	— „
4. Сальдо коштів адміністрац.		155 „	64 „
сума		241.187 „	72 „

Членів прибуло 27, убуло 0, отже разом з кінцем червня 1897 членів було 772, з деклярованими удїлами 812 в сумі 40.600 кор.

З припавших до заплати рат позичкових залягало з кінцем червня с. р. 46 рат в сумі 2708 кор. 34 сот., а продовжено за згодою Дирекциї речинець заплати 27 рат в сумі 1711 кор. 96 сот., з котрих однак часть вплинула уже в липни с. р.

Стопа процентова від вкладок 5 прц.; процент від позичок удїлюваних 7 прц.

Львів, 7 липня 1897.

Торг збіжевий.

Львів дня 13-го липня: Пшениця 8·— до 8·25 зр.; жито 5·75 до 6·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·50 до 6·— овес 6·— до 6·40; ріпак 11·— до 11·50; горох 5·— до 8·—; вика 4·50 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик —·— до —·— гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·50; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 липня. Наспіла тут вість, що стан здоровля німецкого цїсаря єсть зовсїм добрий і що він сими днями повідомить нашого Монарха о своїй пригоді. (Коли цїсар Вільгельм переходжував ся оногди на корабли, впала тяжка линва, скинена з гори, на цїсаря, вдарила сильно по голові і підбила око).

Білград 14 липня. Король затвердив вибір Пашича на президента скупштини. Підчас принятя депутациї скупштини заявив король, що кабінет має повне його довірє і висказав надію що скупштина сповнить свою задачу.

Франкфурт 14 липня. Frankf. Ztg. одержала вість з Константинополя, що межи Туреччиною а Румунією при помочи ще якоїсь третої держави настала угода, після котрої Румунія обовязала ся дати Туреччинї войскову поміч на случай, коли би Болгария виступила против Туреччини. За то мала Румунія одержати важні концесиї.

Софія 14 липня. Виїзд князя до Букарешту відложено аж на день 4 серпня с. р.

— **Книгарня наукового тов. ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Дніпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темряві драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Шурат. Замітки до Черця Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Роланда 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Надіслане.

За редакцию відповідає: [illegible]

жадає, аби він віддавав; бо як чоловік має клопоти і журбу, то мусять же єму другі помагати.

Хоч Зидерберґ був дуже зажурений, то однако дуже з того утїшив ся, бо хоч люди умирають, то все таки треба гадати о своїм власнім житю.

Дорога до дому була вже лекша. Оба мужчини ішли мовчки за собою ще сьвіжими слїдами Зидерберґа.

Коли прийшли до ліса, сказав Зидерберґ:

— Мене дивувало би дуже, як би стара ще жила.

— Не можна знати — відповів Іван. Але при тім впало єму на гадку, що він все таки повинен був сказати щось потїшаючого і він додав: — О, она ще певне жиє.

Коли Зидерберґ прийшов до дому, обтріпав насамперед в сїнях сніг з себе і аж відтак увійшов до комнати. Подивив ся на ліжко і аж зачудовав ся, коли увидів, що оно порожне. Чувство розчарованя заволодїло ним. Може справдї не так зле з старою. А може она пішла знов до стайнї, аби не бути самою? То дивне — погадав Зидерберґ. — Він в послїдних годинах так освоїв ся з гадкою, що она тепер умре, що та нова зміна майже неприємно єго дїткнула. Втім почув нагле слабий голос, що дрожав від студени: „Чи то ти, Зидерберґ?“

Він обернув ся і побачив свою жінку, що сидїла скулена коло печи. Она опирала ся о стїну, а з під покривала виглядали босі ноги, що їх присунула до огню. Сиве волосє спадало їй в кількох шнурках на блїдо-жовте лице, а запалий, беззубий рот дрожав як в пропасници.

— Чого ти тут сидиш? — спитав Зидерберґ і приступив до неї, з чувством страху, немов би она вже не жила.

Сильний дрощ потряс цїлим тїлом старої, так що она лиш з трудом могла відповісти.

— Мене трясло цїлий час, від коли ти пішов.

Чувство милосердия заволодїло ним, так само як тоді, коли єго вірний, старий мисливский пес дивив ся на него, як єго вели до ліса, аби там розстрілити.

— Найлїпше як підеш назад до ліжка — сказав до неї. — Можеш іти сама?

Она заперечуючо похитала головою і щось забурмотїла до себе. Так як уперта дитина, що не хоче слухати розумної ради, оперла она знов голову о стїну і замкнула очи присуваючи мимохіть ноги близше огню.

Тодї взяв він єї на руки і заніс як дитину до ліжка, положив легко і поправив подушки.

— Менї страшно зимно — сказала стара і боязливо оглянула ся. — Чи то вже смерть, Зидерберґ?

Він ще раз посмотрив єї ноги і сїв відтак тихо на крісло коло ліжка.

— То смерть? — повторила стара нетерпеливо.

— Того не можна знати — відповів Зидерберґ і хоч о нїчім не гадав, почув що єго очи мокрі, так що мусів їх аж обтирати рукою.

(Конець буде)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Веберя.